

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 20 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna w Warszawie

na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia SN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Sędziowie SN Michał Laskowski

Barbara Skoczowska

w sprawie rozpoznania zażalenia pokrzywdzonego **R. D.**

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej

z dnia 10 marca 2011 r. o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego

zawartego w postanowieniu z dnia 10 listopada 2011 r., o przekazanie sprawy

do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

U Z A S A D N I E N I E

Postanowieniem z dnia 10 marca 2011 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie:

- zaistniałego w dniu 4 grudnia 2008 r. w G. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego – pracownika Sądu Rejonowego w /.../,

- zaistniałego w nieustalonym dniu, pomiędzy 29.10.2010 r. a 7.01.2011 r. przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego – pracownika Sądu Rejonowego,

tj. o przestępstwa z art. 231§ 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyny nie zawierają znamion czynu zabronionego.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył pokrzywdzony R. D. Zostało ono przesłane według właściwości Sądowi Rejonowemu w G. Sąd ten postanowieniem z dnia 10 listopada 2011 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie zażalenia do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, gdyż sprawa dotyczy protokolantki Sądu D. Z., a także sędziego prowadzącego sprawę /.../ Sądu właściwego do rozpoznania zażalenia. Opisana sytuacja zdaniem Sądu wnioskującego może budzić wątpliwości pokrzywdzonego oraz opinii publicznej, co do obiektywnego rozpoznania zażalenia, a to byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Powołany przez sąd występujący z inicjatywą argument, jakoby okoliczność objęcia przedmiotowym postępowaniem protokolanta tegoż sądu oraz sędziego orzekającego w wydziale karnym, mogła rzutować na obiektywizm orzekania przez Sąd Rejonowy w G. w przedmiocie zażalenia R. D. na postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa, nie jest wystarczający do przełamania konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy, także w znaczeniu właściwości miejscowej, sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

Przepis art. 37 k.p.k., stanowiący wyjątek od reguły, nie podlega wykładni rozszerzającej. Tylko więc w szczególnych wypadkach, zwłaszcza gdy cały sąd jest nieodpowiedni do rozpoznania sprawy w myśl szeroko rozumianej zasady *nemo iudex re sua*, możliwe jest, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, jej przekazanie innemu sądowi równorzędnemu. Dotyczy to zwłaszcza takich

sytuacji, gdy pozostawienie sprawy w dotychczasowej właściwości, może wywołać tak po stronie uczestników procesu, jak i u postronnych obserwatorów, przekonanie, że dana sprawa nie zostanie rozpoznana w sposób bezstronny i rzetelny.

W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie, brak jest realnych podstaw do wyrażania obawy, co do zachowania obiektywizmu przez wszystkich sędziów orzekających w dużym sądzie. Wyrażane w tym zakresie przez pokrzywdzonego przypuszczenia, rozpatrywać można wyłącznie w kategorii założenia czysto hipotetycznego, nie mającego żadnego przełożenia na okoliczności tego postępowania.

Podsumowując, należy stanowczo stwierdzić, że zaakceptowanie wyrażonego w postanowieniu poglądu prowadziło by wprost do uznania i to bez realnych podstaw, iż sędziowie orzekający w Sądzie Rejonowym w G. nie są zdolni do zachowania bezstronności w obliczu występowanie w sprawie osób należących do ich środowiska zawodowego, co nie służyłoby dobrze zarówno autorytetowi tego sądu jak i całego wymiaru sprawiedliwości, a tym samym nie mogło zyskać akceptacji Sądu Najwyższego.

Reasumując Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku.